DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

VI. HET HUIS IN DE SCHADUW.

(Vervolg.)

En omdat U, zooals ik zie, dieper kijkt dan de meeste menschen, kunt U mij misschien ook opheldering geven in de merkwaardige zaak, waarvoor ik tot U kom."

Hij zette zich weer in zijn stoel en ging voort :

„Ik ben de eigenaar van het huis in de Rue Miramare 84. Het is een oud huis, dat ongeveer honderd jaar geleden in onze familie is geërfd. Tot voor een jaar had ik het aan een lompenhandelaar verhuurd, die de benedenverdieping en de beide etages als bureau en winkel gebruikte. Sedert hij vertrokken is, om zijn zaak uittebreiden, heb ik het huis niet meer kunnen verhuren. Nu, — een wonder is het niet, want het is een bouwvallige kast en het ligt in een tamelijk beruchte straat. En dan heeft het nog een gebrek : de vensters liggen op het Noorden en daardoor heeft het huis bovendien geen zon. Het wordt, zooals mij toevallig ter oore kwam, door de buren niet anders genoemd dan : „het huis in de schaduw", en men knoopt zelfs allerlei legendarische geruchten uit den ouden tijd aan het gebouw, die intusschen ongegrond zijn, zooals ik als bezitter wel het beste weten moet. Nu, zooals ik U zei, Mr. Jenkins, het huis staat sedert een jaar leeg. De borden aan de ramen met het opschrift : Te huur of te koop, zijn langzamerhand verweerd en onleesbaar geworden, en ik dacht reeds er over na, of het nog wel doel had, ze door nieuwe te vervangen, toen iets onverwachts gebeurde. Op een avond kwam een man bij me en vroeg me, of ik hem het huis verhuren wilde en wat ik ervoor hebben wilde. Ik noemde hem een bescheiden prijs : 3000 francs per jaar, en bij accepteerde zonder meer. Hij wilde voorloopig voor een jaar huren, verklaarde hij mij, maar hij had het voornemen het huis later te koopen. Daarom moest hij de bedinging maken, dat ik vanaf heden met niemand over mijn huis in onderhandeling zou treden en dat ik vooral niemand vanaf heden het huis zou laten zien. Nu, ik was weliswaar een beetje verwonderd over deze voorwaarden, maar ik accepteerde ze met vreugde, want het voorbije jaar had me getoond, hoe weinig vooruitzicht er was, voor het huis iemand te vinden. De huurder betaalde direct voor de eerste maand 250 francs en ontving de sleutels."

„Wanneer was dat ?" vroeg Mr. Jenkins.

„Den 1sten Februari, dus een maand en drie dagen geleden."

„Hoe heet de huurder ?"

„Hij noemde zich Aristide Granard. Ik sloeg voor het huis terdege te laten reinigen, wat de heer Granard afsloeg. Hij verklaarde mij, dat dit overbodig was, daar hij genoeg personeel had, om daar zelf voor te kunnen zorgen. Nu, ik had geen reden, om hem van dit voornemen af te brengen."

„Voor welk doel huurde Mijnheer Granard het huis ?" vroeg Mr. Jenkins. „Heeft hij zich daarover uitgelaten ?" — „Ja. Hij verklaarde mij, dat hij een inrichting voor galvanoplastiek wilde oprichten. Zooals U zich kunt indenken, was ik blij, het huis verhuurd te hebben. Ik liep de volgende dagen een paar keer door de Rue Miramare mijn huis voorbij en zag een keer een grooten wagen, waaruit verscheidene voorwerpen geladen werden en in huis gebracht. Zij waren in doeken gehuld en genaaid, naar de omtrekken te oordeelen, konden het machines zijn. Ik kon mezelf niet weerhouden, een oogenblik in het huis te gaan ; op mijn schellen deed mijnheer Granard persoonlijk open. Hij scheen over mijn komst tamelijk verbaasd, ik kan wel haast zeggen onthutst te zijn, want hij vroeg me gehaast, wat ik wenschte. „Niets bijzonders," antwoordde ik, „ik wou alleen vragen, of U met het huis tevreden is." „Heel goed, heel goed !" riep hij en drong me bijna de deur uit. Ik was over zijn handelwijze tamelijk verwonderd, zooals U zult kunnen begrijpen. Maar per slot van rekening kon hij in zijn huis doen wat hij wilde.

„Er zullen zoowat veertien dagen voorbijgegaan zijn, toen ik op een nacht om ongeveer half drie voorbij mijn huis in de Rue Miramare kwam. Ik had met een vriend kaart gespeeld en het was daarbij wat laat geworden. Juist toen ik mijn huis voorbijging, onderhaalde mij een auto en hield plotseling voor nummer 84 stil. Nieuwsgierig bleef ik staan en zag, dat twee heeren uit den wagen stegen, die de deur van het huis openden en binnentraden. Op het oogenblik, dat de auto weg zou rijden, kwam van den tegenovergestelden kant een andere auto aan, waaruit eveneens een heer kwam ; zooals ik dadelijk daarop bemerkte, was het mijnheer Granard. Hij deed haastig open en kwam tot mijn verwondering na ongeveer een minuut met een der voor hem aangekomen heeren terug. Beiden bestegen den nog wachtenden auto en reden in de richting van den Boulevard Montmartre weer weg. Juist wilde ik weggaan, toen een derde auto kwam aanrijden, waaruit weer twee heeren stegen. Zij klopten op een eigenaardige manier aan de deur, toen deze met een ruk openging, en wel zonder dat er iemand stond, die ze geopend zou kunnen hebben."

„Waaruit leidt U dit af ?" vroeg de detective.

„De deur draaide snel om haar scharnieren en stootte krakend tegen den muur, een bewijs, dat niemand erachter stond. Maar ook er voor stond niemand, want anders had ik hem moeten zien."

„Wat gebeurde er dan ?"

„Hoofdschuddend ging ik door, toen plotseling in een razende vaart van links een man tevoorschijn kwam. Hij rende, als iemand loopt, die om zijn leven loopt, en hij had mij bijna omver gegooid. Klaarblijkelijk werd hij achtervolgd. Bij mij gekomen, stak de vluchtende dwars de straat over, bleef met een ruk voor mijn huis staan en haalde een sleutel uit zijn zak. Nieuwsgierig ging ik hem na en herkende tot mijn verbazing mijn huurder, mijnheer Granard. Op 't zelfde oogenblik herkent ook hij mij. Nooit, Mr. Jenkins, heb ik op 't gelaat van een mensch zulk een bedremmeldheid gezien. Hij zag mij aan alsof hij een geest voor zich zag en hij vond eerst na eenige oogenblikken zijn spraak terug. „Wat wilt U ?" schreeuwde hij. „Wat wilt U van mij ? Wat loopt U hier te spionneeren ?" Ik trachtte hem te kalmeeren en verklaarde hem, dat ik hier toevallig voorbij kwam. Maar hij luisterde niet daarnaar. „Wat spionneert U hier ?" schreeuwde hij nog luider. „Ben ik je wat schuldig ? U hebt toch uw huur gekregen !" Op dit oogenblik draaide hij den sleutel om en was met één stap in huis, dat hij van binnen weer afsloot. Op 't zelfde moment waren zijn vervolgers aangekomen. Zij zagen mij een oogenblik onderzoekend aan en renden verder."

„Wat deed U daarop ?" vroeg Mr. Jenkins.

„Ik ging hoofdschuddend naar huis. Het gebeurde en het gehoorde hadden mij, zooals ik openlijk bekennen moet, nadenkend gemaakt. Ik besloot in ieder geval het huis in de Rue Miramare een beetje in de gaten te houden. Eenige keeren ging ik het 's avonds voorbij. De blinden waren stevig gesloten; intusschen zag ik door de reten licht schemeren.

Het was een maand na den verhuurdag, dus op den 1sten Maart, toen mijnheer Granard me 's morgens opzocht. Hij verklaarde mij dat hij besloten had het huis te koopen, wanneer ik hem een billijken prijs daarvoor zou vragen, en wij kwamen overeen op 96.000 francs. Mijnheer Granard deed opmerken, dat hij alles op staanden voet grondig wilde afmaken en betaalde mij den koopprijs van 96.000 francs direct uit.

En nu komt het onbegrijpelijke. Vanmorgen vroeg, dus drie dagen later, komt mijnheer Granard weer bij me en deelt me mee, dat hij voor een erfenis-aangelegenheid naar Canada moest vertrekken. Daarom was hij gedwongen zijn vermogen te liquideeren en ook zijn huis weer te verkoopen. Of ik het terugkoopen wilde ?"

„Ik antwoordde mijnheer Granard natuurlijk, dat ik hiertoe niet besluiten kon. Ik zei hem, dat ik zeer blijde was geweest een kooper gevonden te hebben en een huis kwijtgeraakt te zijn, dat nog slechts de grondwaarde had. „Nu," antwoordde mijnheer Granard daarop, „ik wil U niet bedriegen. Hoeveel bedraagt naar uw meening de grondwaarde ?"

„38.000 francs ?" zei ik op goed geluk.

„Goed," zei mijnheer Granard, „ik ben daarmee tevreden !"

„Wat moest ik doen ? Het huis heeft een grondwaarde van minstens 50.000 francs, daarvoor kan ik het iederen dag aan de stad Parijs verkoopen. Het verwonderde mij, eerlijk gezegd, dat mijnheer Granard, die een zeer koopmansachtigen indruk maakt, hieraan niet gedacht had. Nu, het was mij natuurlijk goed. Ik betaalde dus mijnheer Granard zijn 38.000 francs en het huis behoorde wederom mij toe."

„Betaalde U mijnheer Granard het geld direct uit ?"

„Ja. Ik wilde hem eerst papiergeld geven, terwijl hij meende dat hij het niet prettig vond, zooveel baar geld in den zak te hebben. Ik moest hem een chèque geven."

„Deed U dit ?"

„Ja. Toen zei mijnheer Granard :

„Nog iets. Ik laat in uw huis een aantal tapijten achter, die ik, gezien den korten tijd, niet meer tegen een regelmatigen prijs verkoopen kan. Wilt U ze van mij koopen ? Ik laat ze U billijk, voor 500 francs." Ik wilde er eerst niet goed op ingaan, maar besloot intusschen op zijn aandringen, de tapijten te koopen en gaf Mijnheer Granard een chèque van 38,500 francs op mijn rekening bij het Crédit Lyonnais. Toen ging ik naar mijn huis, om het wederom in mijn bezit gekomen eigendom te gaan zien. En toen zag ik iets, wat mij in een radelooze verbazing bracht. Zooals mijnheer Granard mij juist gezegd had, was het gansche huis van boven tot onder met tapijten belegd. Zooals ik nu op 't eerste gezicht zag, waren het echte Perzische tapijten, waarvan de waarde in geen verhouding stond met den gevraagden prijs van 500 francs. Ik vertrouwde mijn oogen nauwelijks. Eindelijk kwam ik tot de overtuiging, dat het toch wel goede imitaties moesten zijn, toen ik ergens, waar denkelijk vroeger een papiermand gestaan heeft, een ineengefrommeld papier vond. Ik vouwde het uit elkaar en zag dat het een rekening van de tapijten-firma Montholon frères was. Zij luidde over negen Perzische tapijten, tot een gezamenlijke waarde van 25.000 francs en was naar behooren gequiteerd. Nadenkend liep ik door de kamers en trad aan het venster. En daar ontdekte ik iets, wat mij geheel van stuk bracht. Het omhulsel van den verwarmingskoker was iets verschoven. Ik wilde het recht trekken. Het bood weerstand. Een of ander voorwerp moest er tusschen zijn. Ik nam het omhulsel eraf, om de hindernis te verwijderen, en vond een portefeuille met 38.000 francs, den koopprijs, dien ik mijnheer Granard voor het huis betaald had. En na deze ontdekking was het mij duidelijk : hier is iets niet in den haak. De zaak is niet in orde ; er is iets gebeurd of er zal iets gebeuren ; waarschijnlijk een misdaad. En daarom kom ik naar U, Mr. Jenkins. Ik heb veel van U gehoord ; men heeft mij gezegd, dat U de scherpzinnigste man in Europa is. Zegt U mij, Mr. Jenkins, wat heeft dit alles te beteekenen ?"

De detective zag een tijd lang voor zich op den grond ; zijn wenkbrauwen waren gefronst, zijn oogen half gesloten. „In de eerste plaats een vraag," begon hij eindelijk, „heeft mijnheer Granard uw chèque reeds gepresenteerd ?"

„Neen. Hij verliet mij om 4 uur, en om dien tijd sluit mijn bank."

„Goed. Hij zal dus morgen vroeg om 9 uur daar zijn. Of veeleer, hij zal een bediende zenden en in de nabijheid wachten. U sprak van een gevonden portefeuille. Heeft U die bij u ?"

„Hier is ze." De bezoeker haalde een oude zwarte portefeuille uit den zak, die hij den detective overhandigde.

„U heeft aan den inhoud niets veranderd ? Niets weggenomen, niets erbij gelegd ?"

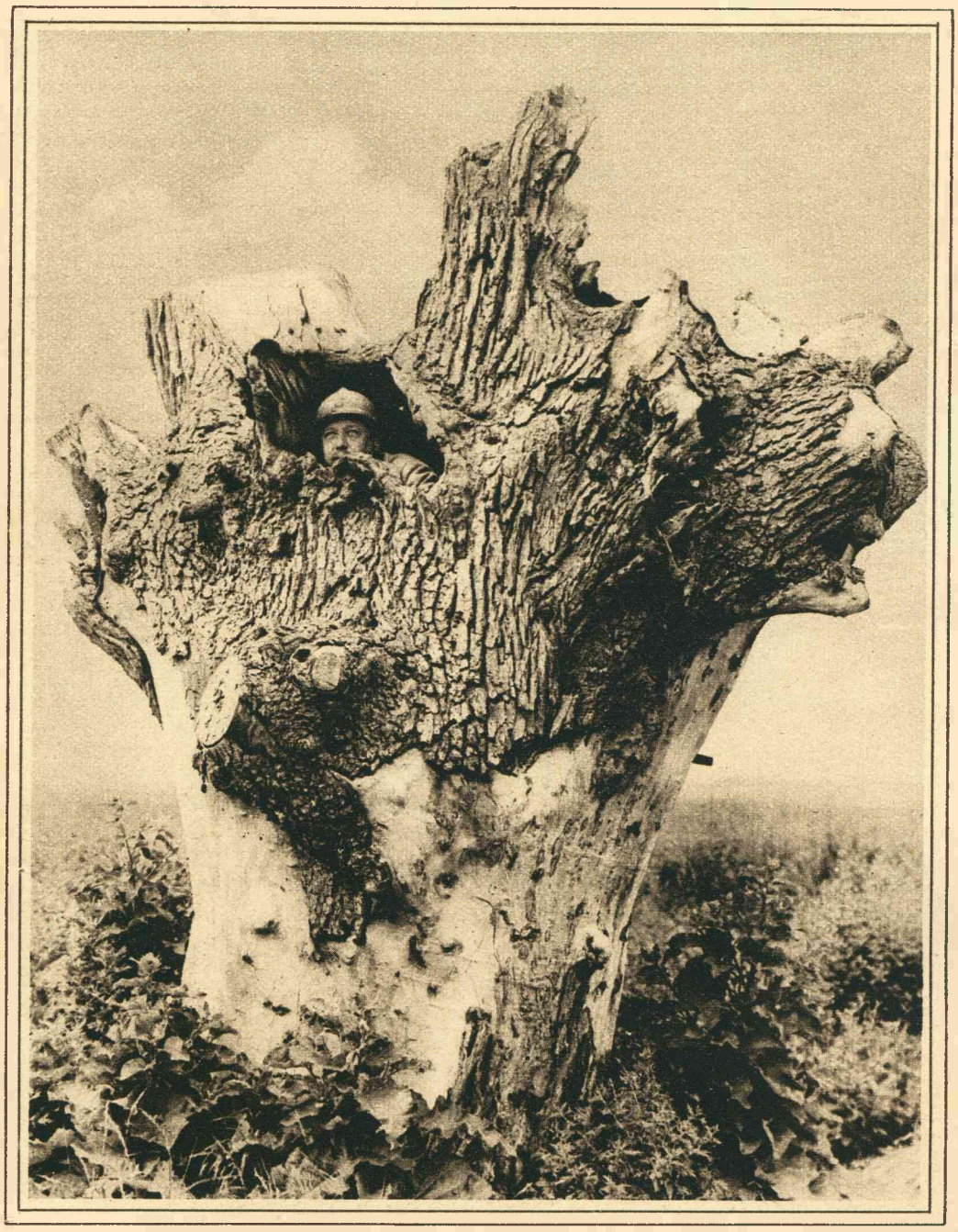
„Niets."

„U hebt uw zaakjes goed gedaan." De detective opende de portefeuille en telde vluchtig den inhoud na, die uit biljetten van duizend francs bestond. „En nu de hoofdzaak. Mijnheer Granard heeft U drie dagen geleden 96.000 francs betaald. Waar heeft U het geld ? Hebt U het reeds naar de bank gebracht ?"

„Neen ! Ik ben gewend iederen Zaterdagavond naar mijn bank te gaan. Wij hebben vandaag Vrijdag ; morgen wilde ik het geld naar de bank brengen."

„U heeft het dus nog in huis ?"

„Ja !"

EEN OBSERVATIEPOST AAN HET WESTFRONT.

Een oude, holle boom, die door een officier der Fransche artillerie gebruikt wordt als observatiepost.